

เรื่องไหนในชีวิต
ที่มันหนักเกินกว่า
จะแบกไหว
สุดลมหายใจเข้าลึกๆ
แล้ว...

คิด

ไป

ใจ

คิด-วิวัฒนาการ วลัยสุภกิจ

කිතුනුකර්ම

ชื่อหนังสือ : ช่างแม่งเถอะ
เรื่อง : วีรวัฒน์ วลัยเสถียร
เรียบเรียง : ศศรัณย์ พิพัฒน์นรพงศ์

สำนักพิมพ์พริมาyard
พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569

ราคา 325 บาท
ISBN 978-616-403-126-5

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
และฉบับเพิ่มเติม โดย บริษัท พริมาyard พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์เป็นลายลักษณ์อักษร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

วีรวัฒน์ วลัยเสถียร.

ช่างแม่งเถอะ.-- กรุงเทพฯ : พริมาyard, 2569.

240 หน้า.

1. จิตวิทยาพัฒนาตนเอง. I. โตโจ นามวงศ์, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

158.1
ISBN 978-616-403-126-5

บรรณาธิการที่ปรึกษา	กฤษฎาพร ชุมสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการบริหาร	सानุพันธ์ ชุมสาย ณ อยุธยา
บรรณาธิการเล่ม	อิศวเรศ ตโมณฑุท
พิสูจน์อักษร	กองบรรณาธิการ
รูปเล่ม	ธนรัตน์ มุทาพร
ปกและภาพประกอบ	Dojo Namwong (@dojodoodle)

จัดทำโดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชซิ่ง จำกัด

27/33 ซอยศรีบำเพ็ญ ถนนพระราม 4 แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 0-2286-2414 โทรสาร 0-2286-2417

www.freemindbook.com freemindbook @freemindbook

พิมพ์ที่

บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

45/12-14, 33 หมู่ 4 ตำบลบางขุน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2879-9144-6 โทรสาร 0-2879-9153

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

1858/87-90 ถนนเพชรตัดถนน แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2826-8000 โทรสาร 0-2826-8356-9

www.se-ed.com

งานพิมพ์นี้ใช้หมึกพิมพ์ Soy Ink เป็นหมึกพิมพ์ถั่วเหลือง
มีส่วนช่วยลดอันตรายจากสารเคมีที่มีต่อผู้บริโภค
และกระบวนการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

คำนำสำนักพิมพ์

โดยปกติแล้ว พื้นที่หน้านี้มักถูกใช้เพื่อเล่าที่มาที่ไปของหนังสือ บอกสิ่งที่ผู้อ่านจะได้รับ ก่อนจะกล่าวถึงท้ายด้วยการส่งผู้อ่านเข้าสู่การผจญภัยไปกับหนังสือเล่มนี้ด้วยตัวเอง... อารมณ์คล้ายๆ กับการขึ้น “กล่าวเปิด” บนเวทีงานวิ่ง และก็ร่วมกันเป่าแตร ปลอ่ยตัวนักวิ่ง อยู่นั่น อย่างนั้น

แต่สำหรับหนังสือเล่มนี้ ผมอยากเขียนต่างออกไปเล็กน้อย เพราะผมและทีมงานเชื่อมั่นว่า ตั้งแต่บท “คุยกับผู้เขียน” ไปจนถึงหน้าสุดท้าย คุณจะได้รับทั้งสาระจากประสบการณ์จริง แรงบันดาลใจ และอรรถรสแบบเต็มแม็กซ์จาก **ติว – ธีรวัฒน์ วลัยเสถียร** แน่แน่นอนอยู่แล้ว

ผมจึงอยากใช้พื้นที่นี้บอกเล่าความในใจ ในฐานะของสำนักพิมพ์เล็กๆ แห่งหนึ่งที่ได้รับควมไว้วางใจจากพี่ติว ทั้งๆ ที่พี่ติวไม่เคยรู้จักพวกเรามาก่อนเลย ซึ่งผมเชื่อว่าคุณผู้อ่านจะได้แรงบันดาลใจในอีกรูปแบบเพิ่มเติมจากที่จะได้รับจากหนังสือเล่มนี้ไม่มากนักน้อย

ในยุคที่ผู้คนเปิดรับสาระผ่าน YouTube มากกว่าโทรทัศน์ และเปิดกว้าง รับฟังเสียงจากคนที่ไม่ได้มีสถานะ “ดารา” หรือ “กูรู” ผมบังเอิญไปสะดุดใจกับบทสัมภาษณ์แบบกันเองมากๆ ของพี่ติวในช่อง Thai Carp (ที่ผมอยากยกเครดิตและขอขอบคุณเจ้าของช่องมา ณ โอกาสนี้) ที่เล่าประสบการณ์ชีวิตการทำงาน การลงทุน และการเอาตัวรอดในโลกธุรกิจอย่างดูเด็ดเด็ดมัน ตรงไปตรงมา และไม่มึ้ก

ภาพที่ผมเคยเห็นเมื่อสิบกว่าปีก่อน จากรายการ “อายุน้อยร้อยล้าน” คือภาพของนักธุรกิจรุ่นใหม่ที่ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็ว แต่บทสัมภาษณ์ครั้งนั้นทำให้ผมเห็น “ของจริง” ไม่ใช่ไลฟ์โค้ชที่ชวนสุดหัวใจ ลึกๆ แล้วเชื่อว่าโลกสวย แต่คือคนที่พูดความจริง... ในแบบที่บางครั้ง อาจกระแทกใจจนหน้าชา

เบื้องหลังภาพนักลงทุนพอร์ตพันล้าน ทายาทตระกูลดัง หรือเจ้าของ โรงรถซูเปอร์คาร์ที่ใครเห็นก็ร้องว้าว คือวินัยเหล็กของผู้ชายที่ตื่นตี 3 มานั่งเผ้ากราฟหุ้นต่างประเทศ คือความเด็ดขาดของเจ้าของบริษัทกฎหมาย ที่ไม่ยอมให้ใครเอาเปรียบ และคือความเก๋าของคนที่ผ่านมาร้อนผ่านหนาว ในสนามธุรกิจมาอย่างโชกโชน นั่นทำให้ผมตัดสินใจหักข้อความไปหาพีตว

หลังจากนั้นไม่กี่วัน พีตวก็ตอบตกลงร่วมทำหนังสือกับเรา

ผมไม่อาจสรุปแทนได้ว่า อะไรทำให้พีตวตัดสินใจทำหนังสือเล่มแรก กับเรา แต่ผมเชื่อว่าพีตวสัมผัสได้ถึงเจตนาารมณ์เดียวกัน... ความตั้งใจที่จะ ส่งต่อบทเรียนจริงให้คนรุ่นใหม่เอาตัวรอดได้อย่างมีสติ และเพิ่มโอกาส ความสำเร็จในโลกที่ซับซ้อนขึ้นทุกวัน

ตลอดช่วงเวลานับตั้งแต่พูดคุย สัมภาษณ์ จัดทำต้นฉบับ ออกแบบปก ร่วมกัน จนเสร็จเป็นหนังสือ “สำเร็จนอกกรอบ” วางจำหน่ายทั่วประเทศ ในทุกช่องทาง พวกเราารู้สึกได้ถึงการส่งผ่าน “พลังงานดีๆ” จากพีตวสู่ผู้อ่าน ในรัศมีที่กว้างมากๆ และทำให้หนังสือเล่มแรกของพีตวได้รับการตอบรับ ที่ดีอย่างล้นหลามจวบจนปัจจุบัน

ด้วยภาพลักษณ์ที่ซีเล่่น เป็นกันเอง สาระก็ได้ กวนๆ ก็ได้ (ที่บางครั้งอาจไปกระทบกับใครโดยไม่ตั้งใจ) แต่ถ้าใครได้พูดคุยหรือใช้เวลาร่วมกับที่ติว จะรู้สึกได้ทันทีว่าพี่ชายคนนี้อบอุ่น จริงใจ และเป็นธรรมชาติกับผู้คนรอบตัวเสมอ... และในขณะที่เดียวกันก็มีความเด็ดเดี่ยว เด็ดขาด กล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ กล้าที่จะปฏิเสธ... เมื่อถึงเวลาที่ต้องสู้ก็พร้อมสู้ แต่เมื่อไรที่อะไรๆ ไม่เป็นใจ ก็พร้อมที่จะปล่อยวาง... ซึ่งล้วนเป็นทักษะที่ที่ติว บอกกับพวกเราเสมอว่า “ถ้าใครมีสิ่งเหล่านี้ คนคนนั้นจะมีความสุขมาก”

จึงไม่แปลกใจเลยที่ที่ติวจะได้รับเชิญไปออกรายการต่างๆ แทบทุกวัน และทุกครั้งที่ไปร่วมงานอีเวนต์ต่างๆ ก็จะมีผู้คนรายล้อม พูดคุย แลกเปลี่ยน เรื่องราวกับที่ติวเสมอๆ

มาถึงบรรทัดนี้ หากคุณสงสัยว่าหนังสือชื่อแรงอย่าง “ช่างแม่งเถอะ” เล่มนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ทั้งที่เราเคยได้ยินที่ติวพูดผ่านสื่อว่า “คงทำหนังสือเล่มเดียวพอ เพราะใส่ไปหมดแม็กซ์แล้ว” แต่แล้วเล่มนี้ก็เกิดขึ้น

อาจเพราะแรงตื้อของพวกเรา อาจเพราะความ “คัน” ในใจของที่ติว หรืออาจเพราะถึงเวลาแล้วที่คนยุคนี้ต้องเรียนรู้ค่าสั้นๆ ค่าหนึ่งให้เป็น นั่นคือคำว่า “ช่างแม่งเถอะ” – ก่อนที่ความสุขในชีวิตจะหายไปมากกว่านี้

ขอเคลียร์ให้ชัดก่อนว่า หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่หนังสือโลกสวย ไม่ใช่คู่มือสอนหนีปัญหา มันไม่ใช่การยกธงขาว หรือการปล่อยปละละเลยชีวิต แต่มันคือ “ศิลปะการป้องกันตัว” ของคนยุคใหม่ ที่ที่ติวถล่นกรองจากประสบการณ์จริงมาเล่าแบบหมดเปลือก ตั้งแต่เรื่องเงินๆ ทองๆ การคัดกรองเพื่อนไม่จริง การรับมือเกรียนคีย์บอร์ดด้วยกฎหมาย ไปจนถึงหลักคิดในการเลือกคู่ชีวิตและการรักษาความสัมพันธ์

สิ่งที่ในเล่มกำลังบอกคือ **ยิ่งเราเติบโต เรายิ่งต้อง “ตัด”**
– ตัดคนที่ เป็นพิษ ตัดค่านิยมจอมปลอมที่สังคมยึดเยี่ยกว่า “ของมันต้องมี”
ตัดความเกรงใจที่ไม่จำเป็น และตัดความทุกข์ที่เราแบกไว้เองโดยไม่รู้ตัว

เพราะต่อให้คุณประสบความสำเร็จแค่ไหน ถ้าคุณไม่กล้าตัด ถ้าคุณ
ไม่กล้าบอกตัวเองว่า **“ช่างแม่งเถอะ”** ในวันที่ควรพูด คุณก็อาจกลายเป็น
คนที่สะสมความทุกข์เกินกว่าสะสมความสุข

เมื่อคอนเซปต์และชื่อหนังสือถูกปิดหมดแล้ว พี่ตีวบอกกับพวกเรา
ว่า **“ช่วยทำปกให้สนุก มีสีสัน สวมกับชื่อด้วยนะครับ”** นั่นจึงเป็นที่มาของ
การได้ร่วมงานกับคุณ **Dojo Namwong** (IG: @dojodoodle)
ศิลปินแนว Neo Pop ที่ถ่ายทอดอารมณ์ของคำว่า **“ช่างแม่งเถอะ”**
ออกมาผ่านปกและภาพประกอบในเล่มได้อย่างมีชีวิตชีวา ซึ่งเป็นอีกหนึ่ง
การประสานพลังที่สนุกตั้งแต่ต้นจนจบ

ท้ายนี้ ในนามของทีมงานสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ ขอขอบพระคุณพี่ตีว
เป็นอย่างยิ่งที่มอบความไว้วางใจและให้การสนับสนุนการทำงานของเราเสมอมา

และหวัง (เล็กๆ) ว่าคุณผู้อ่านจะ **“เลิกแบก”** และ **“ช่างแม่ง”** ได้
คล่องขึ้นนะครับ

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

คุยกับผู้เขียน

เชื่อว่าในชีวิตเราหลายๆ คนคงเติบโตมากับแนวคิดที่ถูกสอนมาว่า “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ขอให้มองในแง่บวกเอาไว้”

ส่วนตัวผมว่ามันก็เป็นแนวคิดที่ดี ที่ทำให้ชีวิตมีความหวังและก้าวต่อไปข้างหน้าได้ แต่ว่าพอใช้ชีวิตผ่านมาสักระยะ ผมจึงค่อยๆ เริ่มจะเข้าใจว่า คำสอนที่บอกมาให้ “มองโลกในแง่บวก” แต่ละคนนั้นตีความไม่เหมือนกัน เข้าใจมันในมุมมองที่ต่างกัน

บางคน “มองโลกในแง่บวก” หมายถึง “ความหวัง”
ในขณะที่บางคนหมายถึง “ความคาดหวัง” ซึ่งการตีความในแบบหลังนี้แหละครับ ที่ทำให้คนเราซ้ำหนักยิ่งกว่าเดิม เพราะหลายๆ ครั้ง เรื่องบางเรื่อง สถานการณ์บางสถานการณ์ มันผ่านไปซำมากจนเหมือนว่าจะไม่มีอะไรดีขึ้นเลย และบางเรื่องก็ไม่ได้มีตอนจบที่สวยงามแบบในหนังในละคร

“ช่างแม่งเถอะ” หนังสือชื่อแรงเล่มนี้ ผลงานเล่มที่ 2 ของผม แม้จุดเริ่มต้นที่ผมตั้งใจถ่ายทอดคืออยากบอกทุกคนว่า เรื่องใดๆ ที่เข้ามาในชีวิต ที่ทำให้คุณเป็นทุกข์ เป็นกังวล ลำบากใจ เรื่องอะไรที่มันหนักหนา เกินกว่าจะแบกไหว ก็ “ช่างแม่งเถอะครับ” ไปบ้างก็ได้

แต่เมื่อต้นฉบับเสร็จสมบูรณ์ และผมได้กลับมาทบทวน ผมพบว่า
สิ่งที่แฝงซ่อนอยู่ในเรื่องราวต่างๆ คือลึกๆ แล้วผมอยากให้ทุกคน **“ใช้ชีวิต
อย่างมีความหวัง แบบไม่คาดหวัง”** เพราะความคาดหวัง
มีแต่จะทำให้เราเป็นทุกข์

ทั้งความคาดหวังต่อตัวเอง ทั้งความคาดหวังของคนอื่นที่ตัวเอง
แบกรับมาไว้

เราไม่จำเป็นต้องแบกรับเรื่องหนักหนาไว้กับตัวตลอดเวลา หรือ
ไม่จำเป็นต้องผูกเรื่องแยะๆ ติดไว้กับตัว เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย
ของชีวิต เพราะในความเป็นจริงแล้ว มันไม่ได้สลักสำคัญอะไรกับชีวิตคุณ
มากขนาดนั้น

อย่าไปจับจด ยึดติดกับมันมากนักเลย มันมีแต่จะถ่วงรั้งให้ชีวิตคุณ
ไปต่อข้างหน้าได้ยาก หรือกับบางคน... มันทำให้ก้าวไปข้างหน้าไม่ได้เลย
แล้วชีวิตก็จมปลักอยู่อย่างนั้น

ไม่ว่าคุณจะทำอะไร ผ่านโลกมามาก หรือเพิ่งเรียนรู้โลกได้ไม่นาน
สิ่งหนึ่งที่ผมอยากบอก (ซึ่งเป็นความจริงของโลก) ก็คือ ใดๆ ในโลกนี้
ล้วนอนิจจัง อย่าไปยึดติดมันให้มาก

สำหรับผม พอชีวิตเลี้ยวเข้าหลักสี่ เราก็ตระหนักได้อย่างชัดเจน
ยิ่งขึ้นว่า พลังชีวิตและเวลาชีวิตเรามีจำกัด และมันไร้สาระมากที่จะเอา
พลังชีวิตและเวลาชีวิตไปสิ้นเปลืองกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

อะไรที่เราทำผิด ที่ทำพลาดไป ก็เก็บไว้เป็นบทเรียน แล้วเดินหน้าต่อ พยายามอย่าทำผิดซ้ำเดิม

อะไรที่คนอื่นทำผิด ที่ทำพลาดไป ก็เก็บมาเป็นบทเรียน ไม่ให้ตัวเอง ก้าวผิด ก้าวพลาดไปบนเส้นทางนั้น

อะไรต่างๆ ที่ว่านั้น ทั้งประสบการณ์ตรง ประสบการณ์อ้อม ประสบการณ์ของคนอื่น เก็บมาสอน มาเตือนตัวเอง ไม่ใช่เอามาตอกย้ำ กัดข่ม หรือดูดิ่ง (ทั้งตัวเองและคนอื่น)

สุดท้ายนี้ หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เกิดจากความพยายามที่จะทำให้ชีวิตคุณ ดีขึ้นในทันทีที่ได้อ่าน แต่หวังใจว่ามันอาจจะเป็นกุญแจดอกเล็กๆ ที่ช่วย ปลดล็อกพันธะอะไรบางอย่างที่ดูจริงจัง หัวใจ กักขังความคิดอ่านของคุณ อาจจะเป็นความรู้สึกลึกๆ ความเก็บกดจับจกด ความคิดเห็นผิดๆ ความเชื่อ แปลกๆ

หรืออาจปลดล็อกมุมมองต่อโลกใบนี้ ต่อเหตุการณ์ในชีวิต ว่ามันมี เส้นทางอื่นให้เลือกเดิน มีเส้นทาง **“ปล่อย”** ให้เลือกทำ มีเส้นทาง **“วาง”** ให้เลิกแบก อยู่นะ และคุณเองก็เลือกทำมันได้ เหมือนที่ใครอีกหลายล้านคนบนโลกนี้เลือกที่จะทำ

และผมหวังว่ามันจะเป็นประโยชน์ต่อคุณคนอ่านได้ไม่มากนักน้อย และอาจจะฝากความบันเทิงไปให้อีกสักหน่อยเพื่อความจรรโลงในจิตใจ และชีวิตผ่านตัวอักษรที่เรียงร้อย

ไม่ว่าคุณจะทำสิ่งใดเกี่ยวกับเรื่องนี้นักหนาอะไรอยู่ แกร็บ
ความคาดหวังจากคนรอบข้าง สังคมรอบด้าน ฯลฯ ขอให้คุณทำเท่าที่จะ
ทำได้ ทำให้ดีและเต็มที่ที่สุด ผมขอเป็นกำลังใจให้

ส่วนเรื่องไหนที่มันหนักเกินกว่าจะแบกไหว สุดลมหายใจเข้าลึกๆ
แล้ว “ช่างแม่งเถอะ” ครับ

วีระวัฒน์ วัลย์เสถียร (ติว)

เศรษฐีหมื่นล้านคนเดิม

เพิ่มเติมคือ “ช่างแม่ง” เก่งขึ้นทุกวัน

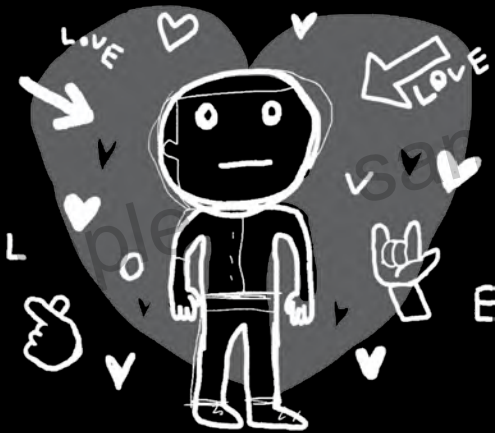
สารบัญ

01	ถ้าเขาจะรัก (ยืนเฉยๆ เขาก็รัก)	14
02	ยิ้มก่อน คั้น (ไว้) ก่อน	18
03	ชวนกันมา YES ทุก 8 โมงเช้า	26
04	ปมกระจอก	32
05	เลือกคู่ชีวิต อย่าลืมหาคิดถึงสิ่งนี้	38
06	ตั้งสติ ก่อนสตาร์ท (ชีวิตคู่)	44
07	ช่วยตัวเอง (ก่อน) ค่อยว่ากัน	50
08	รอยแต่...	58
09	กูเพลิน เกินห้ามใจ	64
10	มีเงินมีทอง คนก็จ้องจะนับญาติ	70
11	เพื่อนไม่จริง	74
12	นายเองก็มีเงินล้านได้นะ	78
13	สามล้อถูกหวย	84
14	อย่าส่งต่อแค้นรดก	88
15	กับดักความจน	94
16	ความสำคัญในการทำธุรกิจ	100
17	ทำดีต้องดูแล ทำแยะ...	104
18	ราคาที่ต้องจ่าย	110
19	ลงทุนใน “อสังหาฯ” vs “หุ้นอสังหาฯ” อันไหนดีน้อ	114

20	นิสัยไทยๆ	120
21	นิสัยไทยๆ (ภาค 2)	126
22	ว่าด้วยเรื่องเพื่อน (อีกสักบทนะ)	130
23	โลกมันไม่แฟร์...	136
24	เปิดกว้าง	144
25	คำประกัน	148
26	ข่าววงใน ข่าววงไหน (?)	154
27	เขาได้เขา	160
28	ราคาที่ต้องจ่าย (2)	166
29	ครอบครัวไม่ใช่เซฟโซน	174
30	อย่าดาวากับผลตอบแทนที่สูงเกินจริง	180
31	อย่ามองข้ามวินัยทางการเงิน	186
32	همین ชี้หน้า	192
33	มือใหม่หัดลงทุน (หุ้นปันผล vs ขายฝาก)	198
34	ดูใจดำ แต่ฉันทรงดี	204
35	คิดต่าง เห็นต่าง ไม่แตกต่างกัน	210
36	มีจ๊ High Profile	216
37	ธุรกิจ ไม่ใช่คำตอบเดียวของการรวย	222
38	อันตรายของหุ้นกู้	228
39	ผลประโยชน์ ไม่เข้าใครออกใคร	234

01

ถ้าเขาจะรัก (ยื่นเจ๊ยยๆ เขาก็รัก)

ชีวิตจริงเป็นอะไรที่ตลกร้ายดึนะครับ
เราอยากมีชีวิตที่ดี อยากอยู่ในสังคมดีๆ
อยากมีเพื่อนรอบกายที่ดี
แต่หลายๆ ที่ดันเป็นเราเองนี่แหละที่ส่งต่อ
ความเฮงช่วยให้มันยังคงแพร่่วนเวียน
อยู่ในสังคม ทำให้สังคมมันแยลง
ไม่น่าอยู่เสียอย่างนั้น

เหตุก็ไม่ใช่อะไรเลย เพราะหลายๆ ครั้งที่เรที่ตั้งต้นตี
คิดดี มองโลกในแง่ดี ตั้งใจดี แต่ต้นช่วยเจอคนคิดไม่ดี เล่นงานเข้า
ไอ้ “สิ่งดีๆ” ที่ตั้งต้นไว้ก็แอบมีเขว มีเซกกันบ้าง

ครั้งแรกๆ นี้อาจยังไม่ค่อยเท่าไร พอทำใจให้อภัยได้ ถือว่า
เป็นค่าโง่ ค่าบทเรียนอะไรก็ว่ากันไป

แต่ถ้าเจอซ้ำๆ หลายๆ ครั้งเข้า ผมว่าเข็มทิศความตั้งใจเรา
ก็ต้องมีบิวดองสักกั๊บบ้าง เราอาจจะเริ่มไม่มั่นใจในตัวเองแล้วละว่า
มันผิดพลาดอะไรที่ตรงไหน ผิดที่เรา หรือผิดที่มัน กันแน่ (วะ)

แล้วถ้าใครโคตรช่วย เจอคน (คิด) ไม่ดี เล่นงานซ้ำซ้อน
ทั้งจากคนเดิมๆ หรือคนใหม่ๆ ด้วยนะ อีหอรอบนั้นแหละครับ
ที่จะกลายเป็นการสร้างตัวตนที่แข็งแกร่ง (แทนที่จะแข็งแกร่ง)
ขึ้นมาปกป้องตัวเอง แล้วเรานี้แหละก็ดับกลายเป็น
คนเองช่วยเอาแบบไม่รู้ตัว

ก็เพราะในชีวิตจริง... ถ้าคุณดีเกินไป ผู้คน (เฮงซวย) ก็จ
้องเอาเปรียบคุณ ตอดเล็กตอดน้อยไปเรื่อย และด้วยความใจดี
หรือคิดดีของคุณนั้นแหละ กว่าจะรู้ตัว ดีไม่ดีตัวคุณก็เว้าแหว่ง
เต็มไปด้วยบาดแผลเหวอะหวะ ยากจะเยียวยารักษาให้หายดี

หรือถ้าคุณซื่อเกินไป ไวใจคนมากเกินไป แล้วดันเจอคน
เฮงซวยอีก แม่เอ๊ย... ก็จ้องจะหลอก จะปอกลอก ฟันคุณหัวแบะ

หรือถ้าคุณง่ายเกินไป ยอมคนมากเกินไป เพราะเห็นแก่อะไรๆ ที่คุณให้ค่า (แต่เขาไม่เห็นค่า) คนเฮงชวยพวกนั้นก็พลอกใช้คุณกันอย่างเพลิดเพลินเจริญใจ

เป็นการยากที่เราจะรู้ได้ตั้งแต่แรกว่าใครจะมาดี ใครจะมาร้าย แต่ประสบการณ์จะค่อยๆ บอกคุณเอง

โดนบ้างก็ดี ตัวเราจะได้มีภูมิ แต่ถ้าโดนบ่อยๆ แล้วถ้ายังโดนซ้ำๆ กับเรื่องเดิมๆ คนเดิมๆ อันนี้ก็**อาจจะต้องตบกลางเรียกสติตัวเองสักหน่อยแล้วละ** ให้ตื่นมาดูโลกความเป็นจริงได้แล้ว ไม่ใช่มัวแต่วิ่งเล่นในทุ่งลาเวนเดอร์ แล้ววาดฝันว่าคนเฮงชวยจะคิดได้ จะเลิกเอาเปรียบเรา

แต่ถึงอย่างนั้น... พอคุณเริ่มจะมีภูมิ เริ่มระมัดระวังตัว เริ่มรู้เท่าทัน ดักทางได้ แล้วเจอคนเฮงชวย **คนพวกนั้นก็พลอกกล่าวหาว่าคุณแฉงเขี้ยว ไม่ใช่เลย**

ถ้าคุณละเอียดรอบคอบ ก็นั่นแหละ อุดมั้นทุกช่อง เขาก็ว่าคุณแฉงคิดเล็กคิดน้อย ไม่น่าคบหา

ถ้าคุณไม่ร่วมด้วยช่วยกัน ไม่ช่วยเหลือจุนเจือ คุณก็กลายเป็นคนใจไม่ใส่ระกำ แล้งน้ำใจกันไปอีก

สรุปก็คือ ถ้าคุณดันชวย ตกไปอยู่ (หรือทะเล้งไปอยู่) ท่ามกลางผู้คนเฮงชวย ไม่ว่าจะคุณจะเป็นอย่างไร จะปล่อยตัวหรือระวังตัว จะไว้ใจหรือจะระแวง คุณแฉงก็เป็นคนผิดได้ทั้งนั้น

ถ้าคนจะไม่ชอบ จะเอาเปรียบคุณ มันก็ไม่ชอบคุณ มันก็หาเรื่อง
มาต่าคุณได้อยู่ดี แล้วมันก็จะจ้องจะหาทางแทงข้างหลัง เอาเปรียบคุณอยู่ดี

ถ้าคนจะคิดร้ายต่อคุณ จะมองคุณในแง่ร้าย แค່หายใจผิดจังหวะ
คุณแม่งก็ผิดแล้ว

แต่สิ่งที่ผมอยากบอกคุณก็คือ เราเลือกสังคมที่เราอยู่
ได้นะ และเราไม่ต้องกลายเป็นตัวตลก เป็นตัวตลก เป็นคนที่ไม่อยากเป็นได้นะ
เราถอยออกมาได้ "เสมอ" นะ

ดูแลและรักษาใจตัวเองไว้ ถ้าเรายังไม่ปกป้องตัวเอง
ก็ไม่แปลกหรอกที่คนอื่นแก่ตัวจะจ้องรุมทั้งคุณ

เพราะฉะนั้น... พยายามรักษาสิ่งดีๆ ของตัวเองไว้ รักษาตัวตนไว้
และพาตัวเองไปอยู่ในสังคมที่เห็นคุณค่าของเรา ดีต่อเรา เป็นสังคมที่เรา
อยากอยู่จริงๆ อยากจะสร้างสรรค์ ไม่ใช่สังคมที่ต้องทนอยู่ หรืออยู่ก็ได้วะ

เพราะสังคมที่ไม่ได้นำพาประโยชน์อะไรให้แก่ชีวิตเรา แม่งก็ไม่มี
ประโยชน์อะไรต่อชีวิตเราอย่างที่มีมันเป็นนั่นแหละครับ

คน (เฮงซวย) ในสังคม (เส็งเคร็ง) นั้นก็ย่อมไม่ต่างกัน

02

ยืมก่อน คืน (ไว้) ก่อน

สิ่งหนึ่งที่คนมีเงิน
หรือคนที่ดูเหมือนจะพอมีเงิน
มักเจออยู่บ่อยๆ
เป็นเหมือนของแถมที่มาคู่กัน
คือ**การถูกยืมเงิน**ครับ

น่าตลกตรงที่ว่า ในขณะที่เราก็กางานงกๆ แบ่งเงินไว้สำหรับเก็บออม เอาเงินไปลงทุนต่อยอดให้มันงอกเงยอย่างลำบาก เหน็ดเหนื่อยเพียรสมอง ต้องคอยแก้ปัญหาเพื่อแลกเงินแบกรับความเสี่ยงจากการลงทุนที่ลงไปต่างๆ นานา

แต่พอเงินมันเริ่มผลิดอกออกผลให้ได้ชื่นชม อยู่ดีๆ กลับมีขอตาน อ๋อ สัมภเวสีขอส่วนบุญเรียงรายต่อแถวกันยาวเป็นหางว่าว แล้วหลายๆ ครั้งก็ไม่ใช่ว่าคนรู้จักมักจี่กันด้วยนะครับ เป็นใครที่ไหนก็ไม่รู้ ที่อยู่ดีๆ ก็มานับญาติ นับถือกันเป็นพี่เป็นน้อง

คืออีกฝ่ายนะรู้จักผมแน่ เพราะผมเปิดเผยตัวเสียขนาดนั้น แต่ก็มักจะเป็นการรู้จักกันแบบผิวเผิน รู้แค่ว่าคุณดีวแม่่งรวยเงินไม่กี่พันบาท ไม่ก็หมื่นบาท (หรือบางทีก็ไม่ก็แสนบาท) แม่่งเศษซีเล็บคุณดีว คุณดีวไม่สะทกสะท้านหรอก

ยิ้มแล้วไม่คืนยังได้เลย (ได้เหอะะ!)

อย่าหาว่าผมพูดเป็นเล่น หรือพูดเอาตลก มันเกิดขึ้นจริง ๆ นะครับ มีคนทักหลังไมค์ขอยืมเงินผมมากกว่าจะทักมาชื่นชมผลงานหรือแนวคิดผมอีก ส่วนทักมาขอลิงก์สาว ๆ ขอวารูปไม่ค่อยมีใครทักมาขอครับ เพราะผมแจกในโพสต้นนั้นๆ ให้ตลอดไม่เคยหมกเม็ด

บางรายหนักถึงขนาดว่าเจอตัวกันข้างนอก หลังจากเข้ามาพูดคุยทักทาย ขอถ่ายรูป ขอลายเซ็นกันกำลังจะแยกย้ายกันดีอยู่แล้วเชียว

“คุณดีว... ช่วงนี้เดือดร้อน ขอยืมเงินสักหน่อยได้ไหม เดียวมีแล้ว
จะรีบคืนให้”

ไอ้โฮ... จบประโยคกันแบบนี้ ไอ้ที่ยืมแถมขึ้นเงินกันตอนต้นชั่วโมงนี้
กลายเป็นยืมแห่งเลยนะครั้บ ไอ้ที่มันมีจุดประสงค์แอบแฝงนี้หว่า ไม่ได้นิยม
ชมชอบกันจริงนี่หว่า

แล้วไม่ใช่แค่คนสองคนด้วย ผมเจอบ่อยประหนึ่งเจอฝูงซอมบี้ใน
ภาพยนตร์ระทึกขวัญอย่างโรย่านั้น ขนหัวลุกขนแขนชันเลยครั้บ

ดีที่ผมไม่ใช่คนหน้าบาง ผมเกรงใจคนที่เกรงใจผม
เท่านั้น ผมให้เกียรติคนที่ให้เกียรติผมเท่านั้น

คนที่ไม่ได้รู้จักอะไรกัน ผมก็ปฏิเสธไปตามปกติสามัญวิสัย ต่อให้
ปูเรื่องดรามานักขนาดไหน ถ้าอยู่ๆ มาขอเงินเปล่าๆ มันก็ไม่มีเหตุผล
ไม่มีความสมเหตุสมผล มันก็ไม่ใช่เรื่องที่ผมต้องให้ใจ

เพราะผมเคยใจอ่อน หัวอ่อน มาก่อน ผมเคยให้ เคย
ช่วยเหลือ รวมๆ กันนี้ต้องมีเกือบยี่สิบล้าน กว่าจะได้คืนแต่ละบาท แทบจะ
กราบกราน ยากกว่าตอนที่ผมทำงานหาเงินเองหรือลงทุนอีกครั้บ

ผมก็เลยเข็ดขยาด ภูมิต้านทานแข็งแกร่ง ถ้าใครมีแวง ส่อเค้าว่าจะ
มาขอยืมเงิน ผมปฏิเสธตั้งแตยังไม่ทันได้เข้าเรื่อง ปฏิเสธได้เป็นปฏิเสธครั้บ

ส่วนใครจะใจบุญสุนทานมีเมตตา อยากจะโปรดสัตว์ ก็เชิญตาม
อัธยาศัย ตามศรัทธาได้เลยครั้บ

ใครจะรู้ว่าเรื่องที่เขาเล่ามาคือเรื่องจริงหรือได้อะลือกหาขึ้นมาทำ
สารทิศเจ็ดย่านน้ำ ได้เงินไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไรแล้ว เพื่อไม่ให้เป็นการปวดหัว
ในอนาคต เราตัดจบตั้งแต่ปัจจุบันเลยครับ

คนที่ขอมาดิๆ เราก็ปฏิเสธกลับไปดิๆ

ส่วนใครที่ขอแบบกวนพระบาทา ผมก็ปฏิเสธแจกอวัยวะเหนือ
พระบาทาขึ้นไปครึ่งตัวให้สักอันสองอัน

แต่เคสคนพอรู้จักขอยืมเงินนี้อาจจะลำบากใจนิดหน่อย (แค่นิดเดียว
แหละครับ)

หลังจากฟังเรื่องเล่า ที่มาที่ไปแล้ว คำถามที่ผมจะถามกลับก่อนเสมอ
ไม่ได้ถามว่าตั้งใจจะคืนเงินเมื่อไร แต่จะถามว่า “ที่เอ่ยปากขอยืมเงินกันนี้
ยืมไปทำอะไร”

ผมไม่ได้จะบอกว่าคำถามผมมันลึกซึ้งกว่าหรือสำคัญกว่าหรอกนะครับ
ถ้าว่ากันตามความเป็นจริงแล้ว เงินที่ถูกขอยืมมันไม่กระทบอะไรกับเงิน
ในบัญชีผมหรอก เพราะฉะนั้นทำไมไลน์การคืนเงินไม่ใช่ประเด็นสำหรับผม

แต่สำหรับคุณหรือใครหลายๆ คนที่อยากช่วยเหลือคนที่ดูน่าเห็นใจ
ดูน่าสงสาร ไลน์การคืนเงินอาจสำคัญกว่า

เพราะบางทีเราก็ไม่ค่อยอยากละลาบละลั้งหรือท้อครีบว่าเราจะ
ยืมเงินเราไปทำอะไร ถ้าเราจะตัดสินใจให้ยืมเงิน เราคงสนใจว่าเราจะได้
เงินคืนเมื่อไรมากกว่า

แต่สำหรับผม จุดประสงค์ในการที่ใครคนหนึ่งจะเอ่ยปากขอยืมเงินใครอีกคนหนึ่ง พอลบอกลถึงโอกาสในการได้เงินคืน ผมคิดเช่นนี้ครับ

ถ้าขี้มไปทำธุรกิจลงทุนต่อยอดหรือหมุนเวียนให้ธุรกิจเดินหน้าต่อไปได้ อันนี้ค่อนำคิดพิจารณาว่าจะให้ขี้มหรือไม่ให้ขี้ม เพราะยังมีโอกาสที่เราจะได้เงินคืน เพราะถ้าธุรกิจเขารันไปได้ต่อ เขาทำเงินได้ เขาก็มีเงินมาคืนเรา (ถ้าเขาเป็นคนรักษาสัจจะนะ)

แต่ถ้าบอกว่าขอยืมไปใช้หนี้ชีวิตประจำวัน หนี้บัตรเครดิต หนี้บัตรเครดิตเงินสด กิน เที่ยว ปาร์ตี้ เข้าสังคม อันนี้ตัดสินใจง่ายเลยครับ **ปฏิเสธได้แบบไม่ต้องคิดต่อ**

คนที่ขอยืมเงินคนอื่นเพื่อไปใช้หนี้สังคมที่ตัวเองก่อ หรือขี้มไปใช้สร้างภาพสวยหรู คิดอย่างไรก็ไม่แมคเซนส์เลยครับว่าทำไมเราต้องช่วย

ในเมื่อบางมือ เรายังกินข้าวริมทางอยู่เลย แต่เขาเอาเงินที่ขี้มเราไปจับไวน์รูปท็อป เซตติงพรีออปแน้น มันใช่เรื่องหรือครับ

คนกลุ่มนี้ถ้าใครเจอก็ทำใจแข็ง เสียงแข็ง ปฏิเสธให้เด็ดขาดไปเลยครับ ถ้าทำตัวอ่อนๆ หน่อมๆ เจอเขาข่ม เขากดดัน เข้าหนอย บางทีเราดันบ้างจู้รู้สึกผิดที่ไม่ช่วยไปเสียอย่างนั้น

คิดไว้แค่ว่า “เรื่องอะไรเราถึงต้องอดมือกินมือไปให้เขาเอนจอยไลฟ์” หรือ “ทำไมเราต้องมานั่งกังวลใจว่าจะได้เงินคืนไหม ได้เงินคืนเมื่อไร” เพราะนี่มันเรื่องไม่เป็นเรื่องชัดๆ

ผมเคยเจอมากับตัวเหมือนกันนะครับ ให้ยืมเงินเพราะเห็นใจ แล้วพอตัวเองเกิดลำบาก เดือดร้อนต้องใช้เงิน ไปทักถามขอให้ช่วยคืนเงินที่ยืมไปหน่อย กลับโดนด่าสาตเสียดเสียด ผมกลายเป็นคนผิดที่ไปทวงเงินที่ที่ยืมแล้วไม่ยอมคืนตามนัด ประสาทตีใช้ไหมครับ

แล้วคนพวกนี้ก็ตกลงมากนะ หากเราไม่ให้ยืมก็กลายเป็นว่าเราเป็นคนเห็นแก่ตัว ไม่มีน้ำใจ

ทั้งๆ ที่คนที่เอาเรื่องเดือดร้อนมาโยนข้อใส่เรา ใส่คนอื่น กลับไม่เคยมองว่าตัวเองเห็นแก่ตัว ก็เป็นพวกตรรกะชีวิตเพี้ยนๆ เน้นเบียดเบียนคนอื่นตัวเองสบาย

แล้วส่วนใหญ่ ถ้าคนกลุ่มนี้ได้เงินไป โอกาสที่จะได้เงินคืน โศครจะรีบหรีเลยครับ

ไม่มีเงินคืนหนี้ แต่มีเงินไปैयाๆ ปาร์ตี้ทุกสัปดาห์

ปฏิเสธโลดครับ อย่าใจอ่อนกับคนเห็นแก่ตัว ไม่อย่างนั้นจะลำบากตัวเองเปล่าๆ

หากตกลงไปในหลุมพรางแห่งความเห็นใจแล้ว ยากเลยครับกว่าจะหลุดพ้น

บางคนบอกเงินเดือนออกแล้วคืน พอได้เงินไปจริง ผัดแล้วผัดอีก จนถ้าเป็นข้าวผัดก็กรอบเกรียมไหม้หมดแล้ว

เรากลายเป็นเจ้าหนี้ใจบุญ ผ่อน 0% นาน 10 เดือน เงินต้นก็ทำท่าว่าจะหาย แถมดอกเบี้ยก็ยังไม่ได้ สู้เก็บในออมทรัพย์ดอกเบี้ยต่ำเดี่ยวยังดีเสียกว่า

แล้วคนพวกนี้ได้คืบจะเอาศอกด้วยนะ ถ้าไม่โดนทิ้ง ก็โดนหมายหัว เป็นแหล่งเงินทุนสำรองเลี้ยงชีพ ตลอดชีพ จนกว่าเขาจะเจอเหยื่อรายใหม่

เพราะฉะนั้นอย่าตกเป็นเหยื่อ อย่าให้ความสงสาร ความเห็นใจ ย้อนกลับมาทำร้ายตัวเราเอง

**อย่าเอาเงินที่เราอด ออม ไม่ยอมใช้เพื่อตัวเอง
ไปให้คนอื่นใช้เสวยสุขเลยครับ** ไม่คุ้มกับสิ่งที่คุณจะได้รับกลับมา
เลยสักทาง

จุดเริ่มต้น
ของ “ความร่ำรวย”
มาจาก “การหยุดซื้อ”
ของที่ “อยากได้”
แล้วเอาเงินไปซื้อของที่
“สร้างรายได้” แทน

03

ชวนกันมา YES
ทุก 8 โมงเช้า

ใครที่ติดตามผม

ทางช่องทางโซเชียลมีเดียต่างๆ
อาจสงสัยว่าวันหนึ่งๆ ผมทำอะไรบ้าง (วะ)
เห็นแต่โพสต์รูปสาว โพสต์ข้อความ
เหมือนจะมีสาระบ้าง ไร้แก่นสารก็บ่อย
ไม่ก็ไปโพสต์คลิปนั่งคุยกับคนนั้นทีคนนี่ที
แล้วไอ้คุณดิฉันเอาเวลาไหนไปทำงาน (วะ)

หรือว่ารวบจัดแล้ว กินบุญเก่า ไม่ทำมาหากินแล้ว

ถ้าใครเป็นแฟนคลับผมตัวจริง น่าจะได้อ่านตั้งแต่เล่มแรก (สำเร็จนอกกรอบ) แล้วว่าผมมีธุรกิจอะไรบ้างที่ต้องบริหาร ดูแล ถึงผมจะมีเงินรอรัง ได้เงินปันผลปีละหลายสิบล้าน แต่ก็ไม่เคยหยุดทำงาน ไม่เคยหยุดหาเงินเพิ่มนะครับ

ไม่ใช่คำว่าไม่รู้จักพอ แต่ตราบใดที่เรายังสนุก ยังมี เรี่ยวแรง ยังทำเงินได้ แล้วเราจะหยุดทำเงินทำไม

ทุกวันนี้ ตารางชีวิตของผมค่อนข้างจะเป็นรูทีนมากครับ โดยปกติผมตื่นนอนประมาณตี 3 แนนอนว่าไม่ได้ตื่นมาเข้าครัว เตรียมหุงหาอาหารไว้รอใส่บาตรคุณพระคุณเจ้าแน่ๆ

ผมลุกขึ้นมาดูตลาดหุ้นต่างประเทศ ซ้อนซื้อ ปล่อยขาย ไปตามสถานการณ์ นั่งดูสักชั่วโมงจนหัวปวดก็มานั่งไล่หารูปสาวๆ ผ่อนคลายสมอง และแบ่งปันสิ่งดีๆ โพสต์ลงหน้าเฟซบุ๊ก ลงวารับ ลงลิงก์แล้วก็ไม่ลืมที่จะปักตะกร้าขายของในคอมเมนต์แรก ทำ Affiliate Marketing สินค้าต่างๆ (หลักๆ ก็หนังสือ “สำเร็จนอกกรอบ” นี้แหละครับ)

ไ้การปักตะกร้าขายของในโพสต์นี้ อย่าทำเป็นเล่นไปนะ ช่วงพีคๆ ผมได้ค่าคอมมิชชั่นวันละ 2,000 – 5,000 บาท เสียวนะ (จากการขายสินค้าหลายๆ ตัวนะครับ)

พอ 6 โมงเช้า ก็นั่งลิสต์รายการงานส่งให้ลูกน้อง (แต่ละบริษัท) ว่าใครต้องทำอะไรบ้าง แจกจ่ายงานกันอย่างทั่วถึง

พอ 7 โมง ก็ค่อยย้อนกลับมาดูว่า น้องๆ แต่ละคนรับทราบหน้าที่ของตัวเองในแต่ละวันหรือยัง ถ้าใครยังไม่อ่าน LINE ผมก็จะส่งสติ๊กเกอร์หน้ายิ้มไปให้อีกสักตัว เป็นอันรู้กันว่าทุกอย่างมีผลต่อโบนัสปลายปี

พอ 8 โมง ผมก็ YES... หมายถึงเคลียร์ภารกิจหลักประจำวันเสร็จแล้ว ก็เซย์เยส เอาเวลาไปทำอย่างอื่นต่อไป

วนไปแบบนี้ทุกวันครับ

เห็นผมทำตัวเหมือนไร้แก่นสารไปวันๆ แต่ผมจัดการชีวิตตัวเองได้เรียบร้อยดี ไม่เป็นภาระปัญหาให้ใครนะครับ

แหม... ถ้าผมโพสต์ตารางงานทั้งวัน ใครจะอยากตามติดชีวิตซีเรียสเคร่งเครียดกันล่ะครับ แต่ละคนก็มีเรื่องปวดหัวมากมายทุกวันกันอยู่แล้ว มารับความบันเทิง ผ่อนคลายกันที่ผมกันทั้งนั้นแหละ

นานๆ ทีผมถึงจะแอบสอดแทรกสาระ ข้อเตือนใจไปให้บ้าง ซึ่งหลายๆ อันผมก็ไปฟังคนอื่นเขามาอีกที เจอเรื่องที่น่าสนใจ ชอบก็เอามาบอกต่อ อย่างว่าแหละครับ ผมมันก็คนธรรมดาๆ ที่พอจะมีสะดุ้งสยอง แต่ก็ได้เป็นครู เป็นโค้ช ไม่ได้มีความรู้ความเชี่ยวชาญอะไรมาเป็นพิเศษที่จะส่งต่อให้ได้

ไอ้เรื่องที่ถนัด ก็คงไม่สามารถส่งต่อองค์ความรู้หรือสื่อสาธารณะได้
– ผมหมายถึงเรื่องการลงทุนในหุ้น เพราะไม่มีใครที่ไหนเขาทำกันหรอก
ปัจจัยมันเยอะแถมยังผันผวนเยอะ

เกิดแนะนำไปแล้วคนแห่กันไปซื้อตามแล้วหุ้นดันร่วงกราว มิพากัน
มาย่ำตีนผมถึงบ้านเลยหรืออย่างไร ผมไม่เอาคอ เอาตัวไปพาดกีโยตีน
แบบนี้หรือครับ

แน่... คิดไปถึงเรื่องไหนกัน สารภาพมาซิ

สิ่งที่ผมจะบอกก็คือ ในสื่อโซเชียลต่างๆ มันก็เป็นแค่ตัวตนด้านหนึ่ง
ของผมเท่านั้น ไม่ใช่ “ทั้งหมด” ของตัวผม วันหนึ่งๆ มีตั้ง 24 ชั่วโมง สิ่ง
ผมโพสต์ รวมๆ กันนับเป็นกี่นาทีของแต่ละวันกันเสีย เวลาที่เหลือ
นอกเหนือจากนั้น ที่ผมไม่ได้โพสต์ ก็เอาไปทำงาน ทำเงิน นั่นแหละครับ

ผมไม่เคยชะล่าใจหรือยามใจว่าต้นทุนดี ต้นทุนหนาแล้วปล่อยตัว
หลงระเริง เพราะผมเห็นตัวอย่างมาไม่น้อยว่า **รวยแล้ว
ปล่อยจอย ผลลัพธ์ปลายทางมันเป็นเช่นไร** ผมไม่อยากลงเอย
เช่นนั้น ก็ต้องเลือกทำสิ่งที่ต่างจากนั้น

ถึงพูดไปแล้วมันจะดูไม่น่าเชื่อสักเท่าไร แต่ก็เชื่อได้ครับว่าผมเป็น
คนขยันทำงาน เป็นคนทะเยอทะยานสูง และยิ่งชอบเงิน รู้สึกร่ามีเท่าไร
ก็ยังไม่พอ อยากจะมีมากขึ้นไปอีก ทุกวันนี้ผมยังมองหาช่องทางทำเงินเพิ่ม
หาวิธีต่อยอดธุรกิจของตัวเองอยู่เลย

คนเราชอบอะไร ก็พยายามชวนขายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งนั้น ก็เป็นเรื่องปกติ ซึ่งในชีวิตผมก็มีอยู่ไม่กี่ยกขอกครับที่ผมชอบ และยังไม่เคยรู้จักพอ (หนึ่งก็คือเงิน สองก็คือ อืม... ละไว้ในฐานที่เข้าใจกันเองแล้วกันครับ) ซึ่งนั่นทำให้ผมตะบี้ตะบันทำงาน และผมก็มั่นใจมากกว่าผมทำงานเยอะมาก (มากกว่าที่ใครหลายๆ คนคิด) แน่นนอน

จริงๆ หลายๆ คนก็รู้นะครับว่าสื่อโซเซียลนี่ เขาเอาไว้พีริเซนต์ แต่เรื่องราวที่เขายากจะนำเสนอเท่านั้น ชีวิตที่ดี โลกที่สดใสที่โก้หรู บางคนก็เน้นดราม่า เรียกแสง เรียกความเห็นใจ กำลังใจ ร้อยแปดสิ่ง แต่เขาไม่ได้นำเสนอทุกแง่มุมของชีวิต เพราะมันไม่ใช่เรียลลิตี้

เพราะฉะนั้น ตามเสพแค่เพื่อความบันเทิงก็พอครับ อย่าไปอิน อย่าไปอะไรกับมันมาก เอาเวลาไปจัดสรรตารางชีวิตตัวเองด้วย แบ่งเวลาไปทำงาน ทำเงินด้วย

ใครที่ทำได้ดีอยู่แล้วก็เยี่ยมไปเลยครับ ส่วนใครที่ยังทำไม่ได้ หรือยังไม่ได้เริ่มทำ ก็เริ่มกันได้แล้ว จะได้ไม่เอาแต่มาพิมพ์บ่นโทษชะตาฟ้าดิน ไม่บันดาลให้ตัวเองเกิดมารวยเหมือนไอ้ตัวมันบ้าง แบบนี้อย่างไรก็ไม่ทำให้รวยขึ้นหรือมีชีวิตที่ดีขึ้นหรอกครับ

อยากรวย อยากมีเงิน เราก็ต้องทำงาน ต้องเผชิญ
ความเหนื่อยยาก ถ้าไม่เอาแรงกายไปแลกเงิน ก็ต้องเอาแรงสมอง แรงใจ
ไปทำงานแลกเปลี่ยนกันทั้งนั้นแหละครับ **ไม่มีเงินใดได้มาง่ายๆ**

ขนาดมิจฉาซีพียงโดนซ่อมจนนุ่ม ถูกบังคับให้ทำงานแลกชีวิตเลย พวกนั้นก็ไม่ได้นั่งหลอกเราเฉยๆ ในห้องแอร์ ได้เงินใช้สบายตัว สบายอารมณ์ หรอก โน่น เงินที่เหี่ยวโดนหลอกก็เข้ากระเป๋านายทุน ไม่ได้เข้ากระเป๋า มิจฉาซีพเองหรอก

ผมแค่มิได้นำเสนอเรื่องราวน่าเหน็ดเหนื่อย แต่ก็มิได้แปลว่าผม มิพบเจอ

เพราะผมเชื่ออยู่ลึกๆ ว่า ถ้าผมโพสต์ว่าผมไปเจออะไรมาบ้าง คนที่ เห็นใจ พร้อมให้กำลังใจ ก็มีอยู่เยอะแหละครับ แต่คนที่รอเหยียบซ้ำ รอสละใจ ผมว่าก็มีไม่น้อยไปกว่าคนกลุ่มแรก

ผมก็ไม่อยากให้บ้านผม (เฟซบุ๊กผม) เตือดเป็นไฟจากความเห็น ที่แตกต่าง ให้มันเตือดด้วยเรื่องอื่นยังค่อนนำติดตามหน่อย เพราะฉะนั้น ผมเลยเน้นแจกความสดไสยามเข้าตอนเจ็ดโมงเช้าวันนั้นแหละ ดีที่สุดแล้วครับ

เพื่อที่ตอนแปดโมงเช้า จะได้ SAY YES! แล้วเริ่มต้นวันใหม่ ด้วยความสดไสยอย่างพร้อมเพรียงกัน

04

ปมกระพอก

เชื่อว่าหลายๆ คนน่าจะมีเพื่อน
คนรู้จัก หรือคนใกล้ตัว
ที่เป็นพวก **Loser**

Loser หรือพวกซี้แพ้ในความหมายของผม มีอยู่ไม่กี่แบบ แต่แบบหลักๆ ที่ผมเจอบ่อยคือพวก Loser ในการใช้ชีวิต ที่มีปัญหาด้านทัศนคติแบบยากจะเยียวยา

ยิ่งกว่าบัวใต้โคลนตม ที่ว่าเต่าได้กินยังฉวยทิ้ง เพราะนอกจากรสชาติจะไม่ได้เรื่องแล้วยังไม่มีสารอาหาร คุณประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น กินเข้าไปก็มีแต่จะไม่สบายท้อง อยู่ใกล้ด้วยก็มีแต่จะไม่สบายใจ

หลายๆ ครั้งที่ผมพูดถึง “คนจน” ว่าเป็นพวก “Loser” ผมไม่ได้หมายถึงจนเงิน หรือจำนวนเงินในกระเป๋าตังค์ของคนคนนั้นน้อย หรืออึดคัตนะครับ แต่ผมหมายถึง “คนที่จนซึ่งปัญญา” หรือก็คือพวกที่ทัศนคติมีดบอดนั้นแหละครับ

“ไอ้พวกที่เห็นคนอื่นล้มก็ซ้ำเติม แต่พอเห็นคนอื่นได้ดีก็อิจฉา เห็นคนอื่นประสบความสำเร็จก็ประชดประชัน “ไอ้ซี้... กูมันไม่ได้เกิดมาบนกองเงินกองทองเหมือนมึงนี่ กูไม่ได้รู้จักใคร ไม่ได้มีคอนเน็กชันร้อยล้าน พันล้าน”

สารพัดเหตุผลจะประชด จะดิงดรามมาได้ เสมือนโลกนี้ จ้องจะทำร้ายมึงอยู่คนเดียว

จริงๆ แล้ว คนพวกนี้มีปมด้อยอยู่ปมเดียวเลยนะ ที่ถ้าแก้ได้ชีวิตก็รุ่ง ก็พุ่งเลย ปมที่ว่าก็คือ “ปมกระจอก” แต่เรื่องตลกก็คือคนพวกนี้มักไม่ยอมแก้ปม แต่ถือดี อวดดี และถนัดแต่แก้ตัวนี่สิ

คือถ้ารู้ว่าตัวเองไม่เก่ง ก็พัฒนาตัวเองให้เก่งขึ้น

รู้ว่าตัวเองโง่ ก็เรียนรู้ให้ตัวเองฉลาดขึ้น

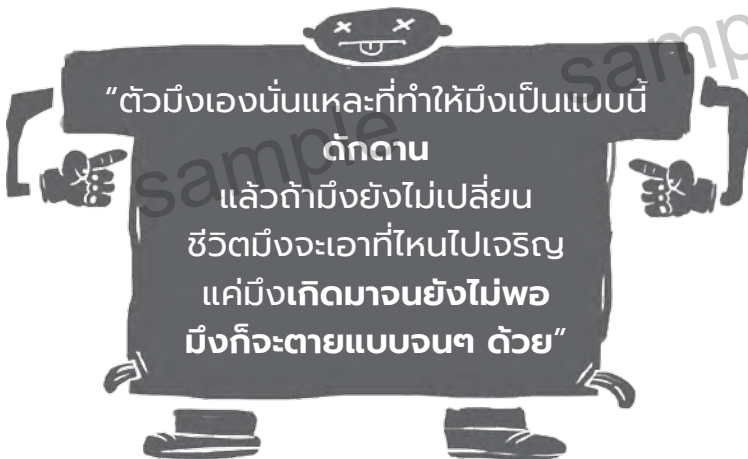
รู้ว่าตัวเองจน ก็ศึกษาเรื่องเงิน บริหารจัดการเงินให้เป็นสัดส่วน จากที่ไม่เคยมีเงิน ไม่เคยเก็บเงินได้ มันก็เริ่มจะเก็บเงินได้จากสิ่งนี้นั้นแหละ

เพราะมันไม่มีใครรู้ ไม่มีใครเก่ง มาตั้งแต่เกิด

ส่วนรวยตั้งแต่เกิดนี้มีเยอะอยู่ แต่ก็ยังเป็นเงินจากต้นตระกูล บรรพบุรุษ พ่อแม่ส่งต่อให้ แต่ถ้าดูแลจัดการเงินไม่เป็น อาจจะมีจนระหว่างทางก็เกิดขึ้นได้ ซึ่งก็มีหลายคนที่เข้าอู่หรือบ่นอีกเช่นกัน

แต่ที่ผมจะบอกก็คือ คนเรามันก็ค่อยๆ เรียนรู้ ค่อยๆ พัฒนา ค่อยๆ เติบโตกันทั้งนั้นแหละวะ

เรื่องเงินก็เหมือนกัน ถ้าไม่เริ่มเก็บ แล้วมันจะเริ่มมีได้อย่างไร

ใครที่ไม่ได้เข้าขายนี้อ่านเดี๋ยวนะ ไปกับผมแล้วกันครับ พูดถึงเรื่องนี้
ที่ใครเป็นของขึ้น หัวร้อนทุกที

เรื่องนี้มีเคสหนึ่งที่ผมเคยฟังโค้ชหนุ่ม Money Coach เล่าทาง
พอดแคสต์ เป็นเคสของ รปภ. คนหนึ่งที่มีเงินเก็บหลักล้าน เคสนี้ผมโคตร
ประทับใจ

ด้วยงาน ด้วยหน้าที่ ใครต่างก็บอกว่าแค่หาเลี้ยงชีพ เลี้ยงปากท้อง
ให้เพียงพอแต่ละเดือนยังน่าจะเป็นเรื่องยากลำบากเลย แต่พี่ รปภ. ท่านนี้
นอกจากจะไม่มีปัญหาใช้เงินเดือนชนเดือน ชักหน้าไม่ถึงหลัง แต่ยังมี
ความรู้ความเข้าใจทางการเงินดีกว่าหลายๆ คนที่ร่ำเรียนด้านนี้มาด้วยซ้ำ

แล้ววิธีการเรียนของพี่ รปภ. ก็คือการฟังที่โค้ชหนุ่มเขาเล่า เขาสอน
แล้วก็ทดลองทำตาม แค่นั้นเองครับ

มีเงินเก็บ มีเงินออม มีการจัดสรรเงินสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆ และ
บางส่วนก็เอาไปลงทุน ทีละนิดอย่างสม่ำเสมอ จนกลายเป็นว่ามีเงินเก็บ
หลักล้าน

เรียกได้ว่าทำได้ดี (มาก) กว่าคนที่มีโอกาสทางสังคม มีตำแหน่งหน้าที่
การงาน มีรายได้ มีฐานะทางการเงินมากกว่าพี่เขาอีก

ผมจำตัวเลขเป๊ะๆ ไม่ได้แล้วว่า รปภ. คนนั้นเก็บเงินก็ปีถึงมีเงินล้าน
แต่ผมโคตรประทับใจ เกิดมาจนแล้วอย่างไร เกิดมาโอกาสน้อยกว่าใครอื่นเขา
แล้วอย่างไร

ก็ในเมื่อไม่อยากรมีชีวิตแบบนั้นไปตลอดชีวิต ก็ปรับ ก็เปลี่ยน ก็ทำอย่างอื่น

ทำตามวิธีที่คนมีความรู้เขาแนะนำ แล้วค่อยๆ ปรับให้เหมาะสมกับ
ตัวเอง คนแบบนี้ดิอะคนจริง ไม่มัวแต่มาโอดครวญโทษนู่นนี่ไปเรื่อย

ชีวิตของตัวเอง คุณก็ต้องเป็นคนรับผิดชอบเอง อย่างมัวแต่โทษคนอื่น
โทษชะตา โทษไปเรื่อย

ตัวอย่างดีๆ มีให้เห็นเยอะแยะไปครึบ ตัวอย่างคนที่พูดกันตามตรง
ว่า “โอกาสน้อย” แต่ก็รู้จักสร้างโอกาสให้ตัวเอง รู้จักคว้าโอกาสให้ตัวเอง
ก็มีให้เห็นไม่น้อยเหมือนกัน

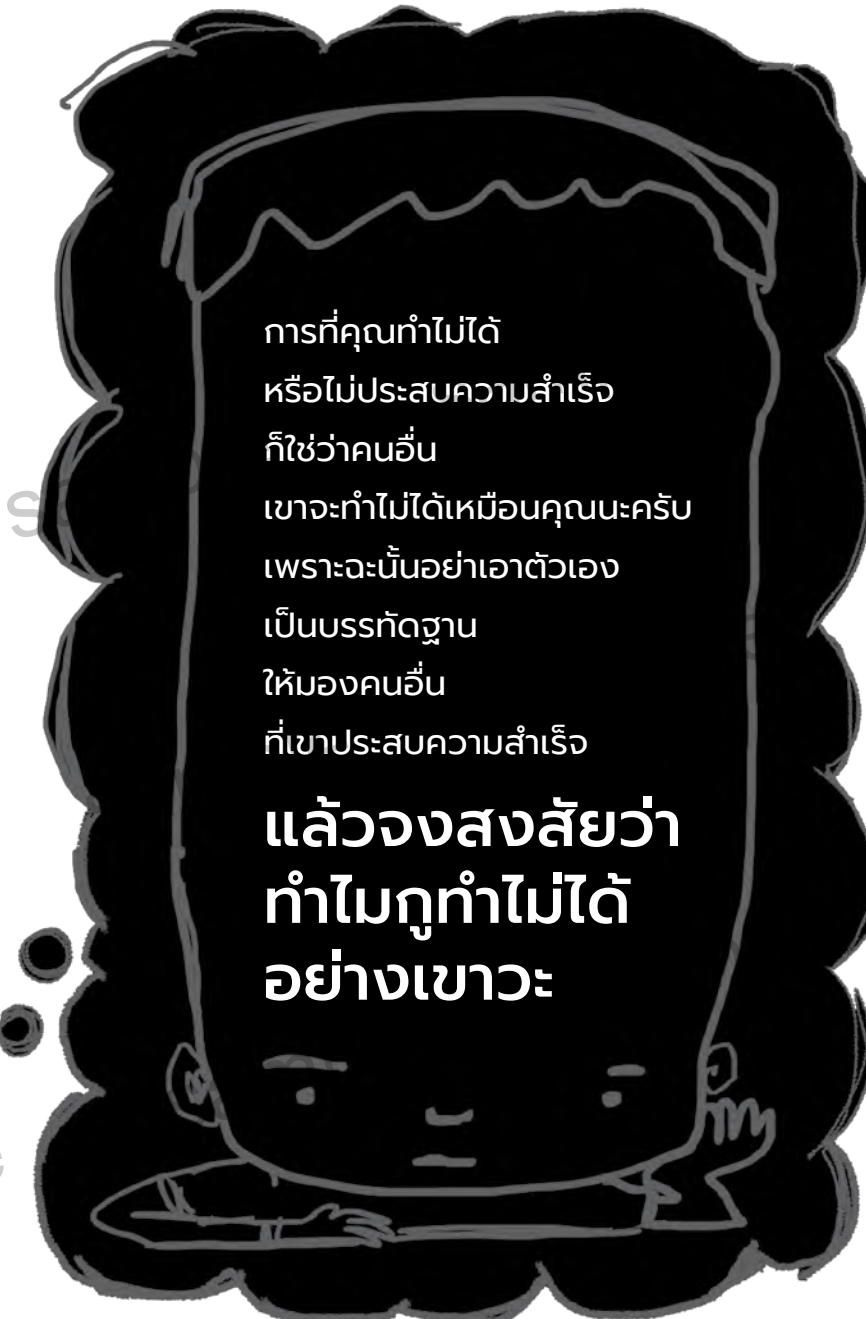
ถ้าคุณรวย มีเงินแล้วจิตใจมันรุ่มร้อน มุ่งแต่จะดราม่า ก็เปลี่ยนไป
ดูคนที่มั่งมีฐานะพอๆ กับคุณ หรือเข้าถึงโอกาสทางสังคมได้น้อยกว่าคุณ แต่รู้จัก
วางแผนชีวิต รู้จักวางแผนการเงิน แล้วเขาไปถึงเป้าหมายที่วางไว้แทนครับ

เพื่อจะได้เลิกปัญญาอ่อน เลิกโทษสารพัดสิ่งไปเรื่อย **เพื่อจะเลิก
กระจอก เลิกจน** เพื่อจะเจริญก้าวหน้าเหมือนอย่างคนอื่นเขาบ้าง

อ้อ... อันนี้ผมไม่ได้มาสอนหรือให้แง่คิดอะไรใครนะ บอกแล้วว่าผม
ไม่ใช่โค้ช ไม่ใช่กูรู

ผม “ดำ” เพราะรำคาญล้วนๆ

การที่คุณทำไม่ได้
หรือไม่ประสบความสำเร็จ
ก็ใช้ว่าคนอื่น
เขาจะทำได้เหมือนคุณนะครับ
เพราะฉะนั้นอย่าเอาตัวเอง
เป็นบรรทัดฐาน
ให้มองคนอื่น
ที่เขาประสบความสำเร็จ

**แล้วจงสงสัยว่า
ทำไมกูทำไม่ได้
อย่างเขาอะ**

05

เลือกคู่ชีวิต อย่าลืมหาคิดถึงสิ่งนี้

สำหรับเรา ที่ผ่านชีวิตกันมาสักระยะหนึ่งแล้ว
หลายๆ คนก็เริ่มสร้างครอบครัว
หรือวางแผนจะสร้างครอบครัว
หรือมองไปยังอนาคต
ที่มีคนอื่นมาร่วมแชร์ชีวิตด้วย
ผมว่าเรื่องนี้ก็เป็นอีกสเต็มป์หนึ่ง
ของชีวิตเรา นะครับ

ส่วนใครที่ไม่มีแผนในส่วนนี้ก็ไม่มีประเด็นนะครับ
ยุคสมัยใหม่นี้แล้ว จะใช้ชีวิตรูปแบบไหน ขอแค่สะดวก สบายใจ
สบายตัว เป็นโอเคทั้งนั้นแหละครับ

คู่ชีวิตนี้ แต่ละคนก็อาจจะมินิกามความหมายที่แตกต่าง
กันไป บางคนก็หมายถึงคู่ผัวตัวเมีย คนที่แต่งงาน จัดทะเบียน
สมรสกัน

สำหรับผมเองที่ผ่านอะไรมาก็เยอะ คู่ชีวิตของผม
กินความมากกว่าแค่พิธีการหรือแค่เอกสารทางกฎหมาย แต่
หมายถึง ในวันที่เราอยู่จุดที่สูงที่สุด คู่ชีวิตคนนั้นคือคนที่เรา
อยากแชร์ความสำเร็จด้วยมากที่สุด และในเวลาที่เราตกต่ำที่สุด
เราพร้อมที่จะเปิดเผยด้านที่อ่อนแอให้เขารับรู้ และคนคนนั้น
ยังเลือกที่จะอยู่เคียงข้างเรา

สำหรับคนที่กำลังวางแผนเรื่องคู่ชีวิต หรือกำลังมองๆ อยู่
ว่าจะสร้างครอบครัว มีประเด็นที่เหล่าคนโสดมักไม่ทันนึกถึง
ที่ผมขอเอามาแชร์เป็นประเด็นให้คุณๆ พิจารณาร่วมกันก่อนจะ
ก้าวไปสู่ความสัมพันธ์ขั้นต่อไป นั่นก็คือ **การเงินกับคู่ชีวิต**
เป็นเรื่องที่พันผูกกันอย่างแยกไม่ออกนะครับ

ตอนมีเงิน มันไม่ค่อยมีปัญหากันหรอกครับ

ปัญหามันจะโผล่ก็ตอนที่เงินไม่พอใช้ หรือว่าเกิดขัดสน
หรือว่าใช้เงินเกินตัว เกินจำเป็น

ผมเห็นหลายคู่ที่หัวสมัยใหม่หน่อย ตัดปัญหาเรื่องนี้ด้วยการตกลงกันตั้งแต่แรกว่า กระเป๋าตุงค์ใครกระเป๋าตุงค์มัน เธอจ่ายอันนั้น ฉันทจ่ายอันนี้ มีบัญชีกลางสำหรับออมส่วนกลาง ฯลฯ

ฟังเผินๆ ก็ดูแฟร์ดีนะ แต่นั่นเป็นมุมมองจากคนโสดสองคนที่มองเข้ามา ยังไม่ได้มองจากมุมมองของคนที่จะล้มหัวจมท้าย หรือวางแผนสร้างอนาคตไปด้วยกันมากกว่า เพราะชีวิตคู่ของจริง มันแยกแบบนั้นได้ยากครับ ถ้าจะตกลงกันแบบนี้ ต้องคุยกันให้ละเอียดและรอบด้านมากๆ เลยครับ

เพราะแต่ละคนก็มาจากร้อยพ่อพันแม่ มีนิสัยใจคอ ทัศนคติ การเลี้ยงดู การมองโลกไม่เหมือนกัน บางทีตอนคบเป็นแฟนก็อย่างหนึ่ง ตกลงเป็นสามี – ภรรยาแล้วกลายเป็นอีกอย่าง ก็พบเจอได้ถมเถไป

บางคู่รู้จักกันมาเป็นสิบๆ ปี แต่ก็อาจจะไม่รู้นิสัยใจคอ หรือเนื้อแท้ของอีกฝ่ายเลยก็ยังมี

นอกจากการแบ่งกระเป๋าตุงค์กันอย่างเด็ดขาดแล้ว ก็ยังมีทั้งแบบแต่งงานแล้วเธอไม่ต้องทำงานบ้านนะ มาอยู่บ้านเฉยๆ คอยเลี้ยงลูก ดูแลบ้าน ก็พอ **อีกรอบนี้ผมตะโกนบอกได้เลยว่า “หนีไป!!”** บอกเลยว่าอย่าหลวมตัวเชียวนะ อนาคตลำบากแน่นอน

งานก็ไม่ได้ทำ เงินก็ไม่มี จะทำอะไรก็ต้องคอยรอเงินจากอีกฝ่าย จะพูดจะจา จะแสดงความคิดเห็น จะแสดงออกอะไรก็ต้องคอยมาพะวงว่า จะทำให้อีกฝ่ายชุ่นเคืองใจ แล้วโดนลดเงินเดือนไหม

ความภูมิใจในตัวเองของคุณจะค่อยๆ ลดน้อยลง และในที่สุดก็จะรู้สึกว่าคุณไม่มีคุณค่า ไม่มีทางเลือก จะก้าวออกไปก็ไม่ได้ เพราะว่าแกตัวลงทุกวัน แถมเงินของตัวเองก็ไม่มี **การที่เราไม่มีเงินเป็นของตัวเอง นั้นรบกวนดินดีฯ นี้เองครับ**

ถ้าเจอคู่ชีวิตที่ดีก็ดีไปครับ แต่... ก็นั่นแหละครับ เรามั่นใจได้หรือว่าเราจะเป็นคนโชคดียุคนั้น เพราะฉะนั้นปลอดภัยไว้ก่อนย่อมดีกว่า ดีกว่าวิวหายแล้วค่อยมาล้อมคอก ถึงตอนนั้นก็ไม่ว่าจะตามตัวกลับมาได้ไหม หรือจะเหลือแต่ควาย อ้าย เหลือแต่เราในคอกก็ไม่ว่า

ใดๆ ก็แล้วแต่ ประเด็นสำคัญที่ผมอยากบอกก็คือ **“การเงิน” เป็นเรื่องสำคัญไม่ใช่แค่กับชีวิตโสด แต่โยงไปถึงชีวิตคู่**

คุณต้องมีความจริงใจและเปิดเผยซึ่งกันและกัน

เพราะผมเห็นมาก็ไม่ค่อยที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมบอก ไม่ยอมเปิดเผยสถานการณ์ทางการเงิน หรือปัญหาทางการเงินที่พบเจอ แล้วทำให้สถานการณ์ยิ่งเลวร้ายลง หลายๆ รายถึงกับครอบครัวแตกแยก ต้องลงเอยที่การหย่าร้าง แยกทางกันก็มี

ที่ผมเจอบ่อยๆ เลยก็มีทั้งแบบที่ว่า คนหารายได้หลัก (ส่วนใหญ่ที่เจอมักเป็นตัวสามี) เงินเดือนลดลง รายรับลดลง แล้วไม่กล้าบอกอีกฝ่าย เพราะกลัวเสียศักดิ์ศรีบ้าง กลัวอีกฝ่ายรับไม่ได้และดูถูกบ้าง กลัวครอบครัวจะมีปัญหา สันคลอนต่อความสัมพันธ์ ตัวอีกฝ่ายก็ไม่ว่าเรื่องอะไรเลย ยังใช้จ่าย ใช้ชีวิตตามปกติหรือมากกว่าปกติ ก็ยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายลงไปอีก

หรือตัวภรรยาเอง ไม่มีรายได้ อยากจะหารายได้เพิ่มส่วนตัว ก็เลยไปแอบลงทุน ไปสมัครเป็นเครือข่ายลูกโซ่ขายสินค้า แต่ต้นกลายเป็นว่าโดนหลอก เงินก็จมไปกับสินค้าบ้างอะไรบ้าง หรือโดนโกงไป แล้วก็ไม่กล้าบอกสามี กลัวจะโดนดูโดนด่า ต้องแอบเอาเงินตรงนั้นมาหมุนโปะตรงนี้ ชุลมุนจนกลายเป็นปมที่พันกันยุ่งเหยิง

เรื่องมันเลวร้ายลงก็ตอนที่เลือกจะ “ปิดบัง” และเริ่มหยิบยืมเงินจากคนรอบข้างมาใช้ในครอบครัวเพื่อยื้อเวลา เพราะคิดว่าเดี๋ยวมันจะดีขึ้น เดี่ยวมันก็ผ่านพ้นไปได้ เราแค่สะดุดแค่ช่วงนี้แหละ แต่ผมบอกได้เลยครับว่าสุดท้ายไปไม่รอดสักคน

พอเรื่องแดงภายหลัง มันก็สายเกินแก้ จากที่ถ้าบอกแต่แรกก็อาจจะโดนบ่นนิดหน่อย แล้วยังหาทางแก้ไขสถานการณ์ได้ทัน ก็กลายเป็นว่าเรื่องใหญ่ ยากจะจัดการ

เพราะฉะนั้น เรื่องเงินๆ ทองๆ ต้องจริงจังและเปิดเผยซึ่งกันและกัน นะครับ

โดยเฉพาะเวลาที่มีปัญหา อย่ามัวแต่คิดจะอมพะนำ หรือคิดว่าจะแก้ไขเรื่องนี้คนเดียว เพราะตอนนี้เราไม่ได้ตัวคนเดียวแล้ว “กระเป๋าสตางค์” กลายเป็นของคนสองคน หรือกลายเป็นของครอบครัวไปแล้วครับ

ไม่ว่าอย่างไร มันกระทบต่อคู่ชีวิต ต่อลูกเรา ต่อความสัมพันธ์อยู่แล้ว

เพียงแต่ว่า ยิ่งรู้เร็วเท่าไร ยิ่งปรึกษาและหาทางออกร่วมกันเร็วเท่าไร
มันจะแก้ไขได้และสถานการณ์ไม่บานปลายครับ

ป.ล. ผมใช้คำว่า “คู่ชีวิต” นะครับ ไม่ได้จำกัดว่าต้องเป็นเพศ
ชาย - หญิง อย่างเดียว ไม่ว่าจะเพศไหนก็ต้องใส่ใจประเด็นนี้กันด้วยนะครับ

06

ตั้งสติ ก่อนสตาร์ท (ชีวิตคู่)

เป็นข้อกเถียงกันมาเนิ่นนาน
และยังไม่มีคำตอบที่ถูกต้องแน่ชัดนะครับว่า
เวลาเลือกคู่ชีวิตนี้ ควรเลือกด้วย**สมอง**
หรือควรเลือกด้วย**หัวใจ**

บางคนก็บอกว่า ความรักไม่ต้องการเหตุผล เราต้องใช้
หัวใจในการเลือก

บางคนก็บอกว่า หัวใจจะพาไปลงเหวไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง
แล้ว ไอ้ที่ว่าความรักทำให้คนตาบอด หน้ามืดตามัว เขาว่าอะไร
ก็ว่าตาม เห็นดีเห็นงามไปหมด

อันนี้ส่วนตัวผมก็ตอบได้ยากครับว่า ระหว่างใช้หัวใจ กับ
ใช้หัวสมอง คำตอบไหนเป็นคำตอบที่ถูกต้อง

ถึงส่วนตัวแล้วผมจะเคยใช้ทั้งสองหัวแล้วก็เถอะ มันก็มี
ข้อดี ข้อด้อย ของทั้งสองแบบนี้แหละ อยู่ที่ว่าบริบทตอนนั้น
ผลลัพธ์แบบไหนพึงใจมากกว่ากัน

แต่ก็นั่นแหละครับ ตัดปัญหาเหมือนคำถามเรื่องไก่กับไข่
อะไรเกิดก่อนกัน คำถามนี้ผมก็ไม่หาคำตอบแล้ว
หลังๆ ผมก็เลยตัดปัญหาไม่ใช้ทั้งสองหัวที่ว่า
เอ๊ย ไม่หาคำตอบเรื่องนี้แล้ว ไปใส่ใจเรื่องอื่นแทน

ผมมาใส่ใจว่า เราต้องใช้ “สติ” ในการเลือกคู่ครอง คู่ชีวิต
แทนครับ แล้วชีวิตจะไม่ค่อยมีปัญหาตามมา

หากถามว่าทำไมเรื่องนี้ต้องใช้สติด้วย ผมขอย้อนถาม
กลับเช่นกันว่า มีเรื่องไหนในชีวิตที่ไม่ใช้สติ แล้วพาคูณรุ่งบ้างไหม
ครับ

คิดแบบเร็วๆ หรือจะคิดทบทวนทีละก้ากลับแปดตลบ ผมก็ยังคิดไม่ออกเลย (อย่างน้อยก็ชั่วชีวิตผมอะนะ) ผมเลยขอสรุปเป็นการส่วนตัวเลยแล้วกันว่า แม้แต่เรื่องคู่ชีวิต ก็ต้องใช้ “สติ” และต้องใช้แบบหลายๆๆ ด้วยนะครับ

เพราะสติจะทำให้เรามองเห็นอะไรๆ ได้ชัดเจนขึ้น ทั้งสิ่งที่ปรากฏตรงหน้า (ปัจจุบัน) สิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว (อดีต) ที่อาจเชื่อมโยงแสดงผลไปถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายภาคหน้า (อนาคต)

อย่างที่กล่าวไปในบทที่แล้ว คนบางคนนี่รู้จักกันมาเป็นสิบๆ ปี แต่ก็อาจจะไม่รู้ใจนิสัยใจคอหรือเนื้อแท้ของอีกฝ่ายเลยก็ยังมี ไม่ใช่เพราะซ่อนตัวตบแต่ง แต่บางทีก็เพราะเราไวใจ เชื่อใจเขามากมองโลกในแง่ดี ทั้งที่มีสัญญาณอันตรายเตือนมาตลอดรายทาง แต่เราก็มักเลือกที่จะไม่ใช่ “สติ” พิจารณา ปล่อยให้เรื่องมันเลยเถิด

บางคนนี่ ธงแดง (Red Flag)* ปักมาแต่ไกล แต่ถอดสติเก็บไว้บนหิ้งเฉย ชีวิตจากที่ว่่ากำลังดีๆ กลายเป็นดิ่งลงเหวเสียอย่างนั้น แต่บางคนก็แนบเนียนจริงๆ ครับ บางคนก็ด้วยหน้าที่การทำงานที่ทำให้มีเวลาไม่ตรงกัน หรือบางคนก็เก่งเรื่องคารมคมคาย หรือมีทักษะการดูทิศทางลมว่าควรจะทำอย่างไร พุดชักจูงไปในแนวไหนอีกฝ่ายถึงจะคล้อยตามและเชื่อฟัง สารพัดสารเพ

---

* ธงแดง (Red Flag) เป็นศัพท์แสลง หมายถึง สัญญาณอันตรายในความสัมพันธ์ ที่บ่งบอกว่าความสัมพันธ์นั้นเป็นพิษ (Toxic) และอาจนำไปสู่ผลเสียทั้งทางร่างกายและจิตใจ ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกสถานะไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์กับคู่รัก เพื่อน หรือคนในครอบครัว

เรื่องเหล่านี้ก็ต้องค่อยๆ เรียนรู้กันไป ซึ่งถ้าเรียนรู้จากเรื่องราวของคนอื่นได้ก็ดีครับ จะได้ไม่เจ็บตัว เจ็บใจเอง

สัญญาณตรงนี้มีหลากหลายนะครับ ทั้งพวกที่ชอบกดข่ม ชอบควบคุม ไม่ชอบให้เราตัดสินใจ ชอบพูดจาหรือทำอะไรให้เรา รู้สึกว่าเราไม่เอาไหน คิดอะไรไม่เข้าท่า ทำให้เราค่อยๆ ขาดความมั่นใจ ในตัวเอง ต่ำแรงๆ ลงไม้ลงมือ คุณอารมณ์ตัวเองไม่ค่อยได้ แล้วพออารมณ์กลับมาปกติดีแล้วก็ค่อยมาพูดจาดีๆ ใส่ หอโทษขอโพย ชื่อของมาง้อ อะไรทำนองนี้

จริงๆ ที่ผมลิสต์มาคือสัญญาณชัดเจนมากๆ เลยนะครับ แต่หลายๆ คนก็ยังทำเป็นมองไม่เห็น เพราะเชื่อว่า “ความดีของเรา จะเปลี่ยนอีกฝ่ายได้”

บอกได้เลยครับว่า **ความดีเปลี่ยนสิ่งไม่ได้ครับ** ใช้ความดีให้ถูกกับคนเถอะ

อีกอย่างก็คือ โบราณว่าจิ้งจกทักยังต้องฟัง แล้วถ้าคนเป็นๆ ทัก โดยเฉพาะคนรอบข้างเรา ครอบครัวเรา คนที่หวังดีกับเราเสมอ มาทัก เราจะไม่ฟังเชียวนะหรือ

ครับ **ไม่ฟัง! (ฮา)** หลายคนก็คงมีประสบการณ์ทักเพื่อน แล้วเพื่อนก็ไม่ฟัง แล้วเราก็ต้องกินอาหารเม็ดขัดฟัน หอนประสานเสียง กันบ่อยๆ กันใช้ใหม่ล่ะครับ

เอาเป็นว่า ถ้าคนรอบข้างเราเริ่มทำอะไรทำนองนี้ ก็ฟังตั้งเบรกดตัวเองหน่อยนะครับ อย่าออกตัวแรงฟาดเพื่อน ฟาดคนรอบข้าง เอาสติมาเบรกความลุ่มหลง ความเชื่อใจ ไว่สักหน่อย มันไม่ทำให้ความสัมพันธ์ (ที่ดี) เสียหายหรอกครับ

ถ้าความสัมพันธ์มันเสียหายจากการโดนเบรก โดนเตือน อันนี้ต้องกลับมาคิดทบทวนอย่างจริงจังแล้วนะครับว่ามันน่าจะเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ค่อยดีต่อสุขภาพจิต สุขภาพใจ (รวมถึงสุขภาพกาย ที่อาจโดนซุ่มนวมเข้าสักวัน)

อย่าพาดตัวเองไปเป็นโลกใบที่สอง สาม สี่ หรือใบที่สิบ หรืออย่าพาดตัวเองไปเป็นเหยื่อความรุนแรง หรือเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาเลยครับ เพราะว่าเวลาที่มันเกิดปัญหาขึ้นแล้ว มันเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ยากมาก

ดังนั้นแล้วถ้าเลี่ยงได้ก็เลี่ยง และเครื่องมือที่จะทำให้เราเลี่ยงชัดเจนได้ หรือสังเกตเห็นชัดเจนได้ก่อนที่ภัยจะมาถึงตัวที่ดีที่สุด คือการใช้สติพิจารณานี้แหละครับ

สุดท้ายนี้...

วิธีการเลือกคู่ชีวิต เอาจริงๆ ผมว่ามันไม่มีคู่มือตายตัวให้ทำตามได้หรอกครับ ใจหลักคร่าวๆ ที่ว่าเอาให้เข้ากันได้ คุยกันรู้เรื่อง ศิลเสมอกัน มันก็ไปด้วยกันได้ยาวหน่อย

ส่วนจะพากันรุ่ง หรือจะพากันร่วง อันนี้ก็แล้วแต่บุญทำ
กรรมแต่งกันนะครับ ผมไม่ค่อยอยากออกตัวแต่ประเด็นนี้สักเท่าไร
(ฮา)

ผมก็มาพูดให้ดูหล่อๆ ไปอย่างนั้นเอง

07

ช่วยตัวเอง (ก่อน) ค้อยกว่ากัน

แปลกแต่จริง... ที่เวลาเราพอจะมีชีวิต
ความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น พอจะมีเงิน ไม่ต้องตั้งขึ้น
มีเป็นกอบเป็นกำ แค่พอจะลืมตาอ้าปากได้ก็พอ
มันจะมีคนที่คิดว่าเราได้ดีบได้ดี ใช้ชีวิตสบาย
หาเงินได้เรื่อยๆ ไม่เดือดร้อน ไม่มีภาระ
แล้วดาหน้ากันมาขอความช่วยเหลือ
หนักกว่านั้นก็มา "ขอ" ดื้อๆ